

Những thằng già nhớ mẹ

Bông hồng đỏ hay bông hồng trắng cho Ngày -của- Mẹ, đối với tôi chỉ là biểu tượng, chẳng ép phê gì. Ký ức về mẹ, dù gần hay xa, mới là điều nhớ nhất. Tuổi càng cao, càng dễ quên chuyện trước mắt, nhưng càng nhớ chuyện xa xôi. Tuổi đời, tình đời trải miết rồi, nay nhớ về mẹ, thấy mình còn biết bao điều thiếu sót và ray rứt, cứ giá mà... giá mà....

Vũ Thế Thành (tuyển tập “Những thằng già nhớ mẹ”)

*“...Nào khi đội gạo canh rau
Muốn còn như trước để hầu được ru...”
(Nhị thập tứ hiếu – Lý Văn Phức)*

Ký ức về mẹ, dù gần hay xa, mới là điều nhớ nhất

Hai mươi năm trước, ông tổng giám đốc công ty tôi mất mẹ. Lúc đương quyền, ông đem mẹ vào Sài Gòn ở với ông. Khi ông về hưu, bà đòi về

quê ở vùng ngoại ô Hà Nội và mất ở đó. Tôi đến thăm khi ông trở lại Sài Gòn được vài tháng.

– *Tuổi già được về quê sống những năm tháng cuối đời, rồi mất nhẹ nhàng như thế thì còn gì bằng, tôi an ủi.*

– *Mất mẹ tớ cảm thấy như thiếu thiếu thế nào ấy...*

– *Thiếu cái gì?*

– *Tớ muốn trồng dàn bầu hay dàn mướp ở sau nhà cho mát, trồng cây nào khác hay hơn vì tớ sợ kiến... Tớ vẫn hay hỏi bà những chuyện lặt vặt như thế. Tớ sinh ra ở quê, nhưng có sống ở quê đâu. Bây giờ bà mất, tớ chẳng biết hỏi ai...*

Hỏi đó tôi chưa quá 40, còn mẹ, thấy cái thiếu thiếu của ông đúng là lắm cảm. Máy chuyện vặt đó hỏi đâu chẳng được. Bây giờ thì tôi mới cảm nhận được cái thiếu thiếu của ông là thế nào.

Tôi có thằng bạn hồi trung học. Tay này quậy phá thầy cô đàn trời. Trường đuổi học, mời phụ huynh đến thông báo. Mẹ nó đến, đứng khoanh tay như người phạm tội, nhẫn nhục nghe thầy tổng giám thị trút cơn thịnh nộ, hải tội thằng con gần nửa tiếng đồng hồ..

Mẹ nó chảy nước mắt: *“ Nhà cháu nghèo, chạy com từng bữa cho anh em nhà nó có cái ăn. Nhà cháu lại không biết chữ, biết thế nào mà dạy nó. Nhờ thầy cô thương đến mà dạy dỗ. Đuổi học , thì nó học ở đâu? Ra trường tư làm gì có tiền. Trăm sự nhờ thầy thương cháu, roi vọt cho cháu nên người. Để rồi tối về, nhà cháu răn đe nó...”*

Con thịnh nộ trôi qua, dường như thương cảm với người đàn bà quê mùa trước mặt, thầy tổng giám thị rồi cũng bỏ qua. Tôi và thằng ông mãnh đó lách ló ngoài văn phòng theo dõi. Nó cười hi hí khi biết mình... tai qua nạn khỏi. Chưa hết, hôm sau nó hơn hớ : *“ May quá, bà già tao giấu biệt chuyện này với ông già, nếu không thì... hi...hi...”*

Nó tiếp tục quậy phá, nhưng kín đáo hơn, quậy phá cho đến khi vào lính vẫn còn, nên lãnh “củ” đều đều. Lần này thì chẳng ai nhẫn nhục thay cho nó. Hôm rồi, thằng ông mãnh về nhà sau ca làm đêm ở Mỹ, ngồi uống rượu một mình, lướt “net”, đọc được bài “Cá bóng kho tiêu” nào đó trên mạng, gọi phone cho tôi từ Mỹ, nói rằng, tự nhiên nhớ mẹ, rồi khóc hu...hu... qua điện thoại : *“ Cả đời tao làm khổ bà già. Bà già bệnh, tao bận việc, cứ hẹn lần, không về chăm sóc được. Bà già mất, tao về, không kịp nhìn mặt... Tiền bạc bây giờ có ích gì...”*. Mẹ nó mất

cũng gần 10 năm rồi... Càng quậy phá, càng mềm nhũn. Ngươi ngoai gì nổi !

Mẹ tôi mất hồi đầu năm. Thấy tôi buồn, thằng bạn học rủ về quê nó ở Châu Đốc chơi cho khuây khỏa. Chén thù chén tạc , say túy lúy, cả bọn chuệnh choạng kéo nhau đi hát... karaoke. Thằng bạn cầm micro : “ *Xin giới thiệu với các anh em Châu Đốc, thằng bạn tôi đây ở Sài Gòn vừa mất mẹ. Tôi xin hát tặng nó bài... “Bông hồng cài áo”...* Rồi nó say sưa hát, động tác biểu diễn như một ca sĩ chuyên nghiệp. Bỗng nhiên giọng hát run run... Nó khóc nức lên... Cách đây hai năm, tôi về Châu Đốc dự đám tang mẹ nó. Nó hát cho tôi hay hát cho nó?

Chuyện khác, lần này không phải thằng già, mà là ...bà già. Tôi có cô bạn người Ý trạc tuổi, mỗi lần về Milan, ra nghĩa trang thăm mẹ, mang theo thỏi chocolate, ngày xưa bà thích ăn (mà cô ta cũng thích nữa), bẻ chocolate, cùng ăn với cái... bóng mẹ. Chocolate Tây thay cho nhang đèn Ta, cũng chỉ là tấm lòng. Mẹ cô ta mất cũng 10 năm rồi.

Lại có thằng, có thức ăn hay trái cây nào hay hay, lại mang để trên bàn thờ mẹ, và đặc biệt chỉ thích món ăn lấy từ bàn thờ mẹ. Khách đến chơi, thân thiết lắm, mới mang đồ cúng mẹ xuống đãi. Hỏi vì sao ? Ừ, thì cũng như hồi xưa bà cho mình ăn vậy, có đồ gì ngon cũng để dành cho mình...

Mà có thằng con nào, dù có làm tới cái ông gì vĩ đại đến đâu lại trưởng thành dưới con mắt của mẹ mình đâu nhi ? Có thằng 6 bó rồi, xách xe ra khỏi nhà, vẫn bị gọi lại “ *Quên mang nón (bảo hiểm)*”. Mùa mưa, trời chưa mưa, ngồi một chỗ, nhưng vẫn gọi với thằng con « *Mang theo áo mưa* ».

Tôi có thằng bạn trẻ người Đức chừng... 50, ra ngoài đường cũng bị bà già “vịn” theo kiểu đó “ *Alex, quên mang dù!*”. Thằng này lúc nào cũng tự hào vì còn mẹ. Nó khoe: “ *Từ hồi tôi qua Việt Nam, mẹ tôi lấy làm lạ vì tôi quan tâm tới bà khác xưa nhiều lắm. Bà vui!*”. Alex làm ăn ở Việt Nam hơn 12 năm rồi.

Bông hồng đỏ hay bông hồng trắng cho Ngày -của- Mẹ, đối với tôi chỉ là biểu tượng, chẳng ép phê gì. Ký ức về mẹ, dù gần hay xa, mới là điều nhức nhối. Tuổi càng cao, càng dễ quên chuyện trước mắt, nhưng càng

nhớ chuyện xa xôi. Tuổi đời, tình đời trải miết rồi, nay nhớ về mẹ, thấy mình còn biết bao điều thiếu sót và ray rứt, cứ giá mà... giá mà....

Hồi nhỏ học “Nhị thập tứ hiếu”, có chuyện lão Lai, già khú đế ra rồi, mà còn làm trò hề, già vờ té ngã như con nít để mẹ cười. Tôi thấy ông này diều dờ. Bây giờ tôi muốn diều dờ như ông cũng không được. Nụ cười của người già, dù là móm mém, dù là mù lòa, nghễnh ngãng,... nhớ lại, sao thấy hiền quá. Nhớ đến tận đáy lòng. Ray rứt và ân hận là thế ! Làm sao thời gian có thể lùi lại để ngồi già trà, đấm lưng và chiêm ngưỡng nụ cười móm mém?

Nụ cười của mẹ già không phải là nụ cười vì tiền vì bạc, vì chén cơm manh áo, vì quyền bính thế gian. Đó là là nụ cười mãn nguyện khi con cháu ở bên mình, vẫn chưa quên mình...

Các bạn trẻ hẳn có nhiều cơ may còn mẹ. Hãy biết trân trọng và tận dụng thời gian bên mẹ. Tôi biết (cũng như tôi ngày xưa), cách biện minh dễ nhất là bận việc và hẹn lần.

Thời gian chẳng quay lại, và cũng chẳng làm nguôi ngoai nỗi nhớ đâu! Những giọt lệ già mà nhớ mẹ, như nuốt ngược vào tim, mặn biết chừng nào!

Vũ Thế Thành

Mùa Vu Lan 2011

Nguồn: <https://thanggianhome.wordpress.com/2013/08/19/nhung-thang-gia-nho-me/>

www.vietnamvanhien.net

vietnamvanhien.net